

Otrok je čudeč se gledal angela ter mu naposled rekel: „In kako ti vse to tako natančno znaš? Kdo ti je vse to povedal? Ali si morda vse to med angeli slišal?“

„Jaz to vem,“ odgovori angel, „ker sem jaz sam bil oni siromašni in bolni deček, ki je bil hróm. Jaz tudi zdaj še poznam svojo ljubo cvetico.“

Otrok zdaj še bolj pogleda angela in vidi, kako je lepega, milega in veselega lica; v istem času dospeta v dvorane nebeskega Očeta, kjer je nepopisno veselje, radost in zadovoljnost. Dobri Bog poljubi mrtvega otroka, in otrok se takój izpremeni v angela, ter letí z drugimi angeli, pevajoč čast in slavo Bogu na visokosti. — Dobri in milostivi Bog poljubi tudi ono zvenelo cvetico, in glej! tudi ona začne prepevati z angeli, ki obkrožujejo prestol božji.

Netopir.

Netopir: Čimu se me bojiš, deček moj ljubi? Ali misliš, da sem takó hudoben? Jaz ne storim nikomur nič žalega. Leteča miš, to je res nekaj čudnega; poglej me le malo bolj na tanko!

Deček: To tudi hočem. Kako čuden, rujav plašček te obdaje! Ali te kaj zebe?

Netopir: Res je, da ne strpim mraza; zatoj respím vso zimo. A rujavega plaščeka, ki me obdaje, nimam, da bi me grèl, nego služi mi v letanje. Ta plašček sti moji kreluti, ki ju s prednjima udoma in prsti razpnem ter potlej kakor ptiček lahko letim.

Deček: To je čudno! Zakaj pa ne tekaš kakor miška in se ne skrivaš v luknjice, marveč obešaš se tù gori na tramove. Le glej, da mi doli ne padeš!

Netopir: Ljubi moj! Hoditi in tekati kakor miška ne morem; in če padem na zemljo, vzdignem se le z veliko težavo; zatoj se obešam na tramove. Da bi doli padel, tega se ne bojim; le poglej moje ostre krempeljce na zadnjih nogah, s temi se čvrsto poprímem ter tako viseč spím po ves dan, najrajši na podstrešji, v cerkvenih zvonikih, v duplih, dimnikih in drugih tacih temnih krajih. Daleč tam v vzhodnej Indiji imam strijce, ki so mnogo večji od mene, in je imenujejo ondu — leteče pse; ti visé ob dnevi po vejah košatih dreves, in človek bi iz daleč mislil, da so to kaki velikanski posušeni sadovi. Ti imajo gotovo prijétnejše nego li jaz v temnih in z dimom napolnenih dimnikih.

Deček: Ali nisi nikoli gladen, ker vedno tù gori na tramovih visiš in spiš?

Netopir: To je, da sem večkrat gladen; ali jaz nimam nikoli kosila o póludne, nego vselej o večernem mraku. Kadar se stemí, razprostrem svoji kreluti, raztegnem rep, poženem se in vzletim. Zibajoč se po zraku, lovím si hrostov, nočnih metuljev in mušíc, katere uže iz daleč čujem po zraku brnéti.

Deček: Želim, da bi ti hrosti, metulji in drugi taki žužki prav dobro teknili ter bi jih mnogo mnogo pobral, ker nam delajo kvaró po vrtéh in poljih.

Netopir: To tudi storim, ker sem skoraj vedno gladen in tudi mnogo sném.

Deček: Vidim, da si koristen in tudi jaz ti ne storim nič žalega.